

Fredag d. 15/12: Det kimer nu til julefest

Julie gik og nynnede i køkkenet. Det var endelig blevet weekend, og hun var i fuld gang med at bage brunkager. Hele køkkenet duftede af jul og af gode minder. Hun lagde de sidste skiver på bagepapiret og tørrede håret væk fra panden med bagsiden af hånden.

Da hun så op, opdagede hun, at Jes stod i døråbningen og betragtede hende med et saligt smil om munden. Julie smed grydelapperne fra sig og stirrede olmt på ham.

"Far, altså," skændte hun. "Hold op med at stirre sådan på mig!"

"Undskyld, Julie," lo Jes. "Det er bare dejligt at se dig glad for en gangs skyld. Det gør også mig glad."

Han greb én af de nybagte brunkager og stoppede den i munden.

"Varm," gispede han og lavede den dér bevægelse, som man laver, når man forsøger at køle sin propfyldte mund af.

Julie klaskede håndfladen mod panden.

"Nå, jeg smutter nu," sagde han og uglede hendes hår. "Er du sikker på, at I kan klare jer herhjemme?"

Julie trak sit hoved til sig.

"Selvfølgelig kan vi det," protesterede hun.

Det var en tradition, at kirken afholdte 'Søndre Frevsinge synger julen ind' fredagen før 3. søndag i advent. Julies mor plejede at hive

hele familien med. I år måtte Jes tage af sted alene. Men på trods af det så han ud, som om han glædede sig.

"Godt," sagde han. "Der er kirkekaffe efter gudstjenesten, så jeg er nok sent hjemme."

"Mhm," sagde Julie, der i det samme fik travlt med at få en plade brunkager ud af ovnen.

"Og vær nu sød ved din storebror," sagde Jes og gik ud i gangen. "Han burde være hjemme lige om lidt."

Julie satte pladen ned på bordet.

"Jeg er sød ved ham, hvis han er sød ved mig," råbte hun efter ham.

"Hyg jer," sagde Jes og vinkede.

Julie satte sig ned ved bordet og snuppede en brunkage. Hun stirrede ind i ovnen og tænkte på alt det, der var sket de sidste par uger. Det hele virkede så uvirkeligt, når man sad og gumlede på en brunkage.

Hendes mobil ringede, og Julie snuppede den fra bordet.

Det var hendes mor.

Julies mave krøllede sig øjeblikkeligt sammen og blev tung som en sten. Hun stirrede på mobilen og havde mest af alt lyst til ikke at svare. Alligevel trykkede hun på det grønne rør på skærmen.

"Julie!" sagde hendes mor glad.

"Hej," sagde Julie fladt.

"Hvordan går det? Det er længe siden, jeg har hørt fra dig," fortsatte hendes mor.

"Jeg har ret travlt," sagde Julie.

"Selvfølgelig."

Hendes mor tøvede. Det lignede hende ikke.

"Jeg sad bare lige og tænkte på juleaften," fortsatte hun så. "Har I snakket om, hvad I gør dér?"

"Hvad mener du?" spurgte Julie.

"Det var bare ... Jeg har tænkt mig at tage ind og besøge min mor i Esbjerg," sagde Maria henkastet. "Det kunne være hyggeligt, hvis du og Christian tog med."

"Men vi skal jo holde jul her, mor," sukkede Julie. "Med far."

"Helt fint," lo hendes mor. "Selvfølgelig. Fint."

Julie bed sig i læben. Stenen i hendes mave voksede sig større.

Pludselig var der noget, der bevægede sig i randen af hendes synsfelt. Julie gik hen til vinduet og så ud i mørket. Det var helt stille udenfor. Sneen glitrede gådefuldt og fik haven til at ligne et eventyrlandskab.

"Julie?" spurgte hendes mor. "Er du der stadig?"

"Jeg har ikke tid mere, mor," sagde hun og lagde på.

Noget virkede forkert udenfor. Julie lænede sig ind mod ruden og prøvede at finde ud af, hvad det var. Så opdagede hun fodsporene.

Der var fodspor i sneen.

Kan det være ... natnisserne?

Næppe havde hun tænkt tanken til ende, før noget sprang ind foran vinduet med et brøl. Julie skreg i vilden sky og tumlede tilbage mod bordet. Stolen ved siden af hende væltede med et brag. Hun stirrede panikslagent på ruden. I mørket på den anden side stod Christian og skraldgrinede.

Julie åbnede munden og lukkede den igen. Hendes hænder rystede, og hjertet bankede så hårdt, at det gjorde ondt i brystet. Hun trak gardinet for vinduet med et arrigt skrig.

"Undskyld," råbte Christian gennem ruden. "Jeg kunne ikke lade være."

Julie mærkede tårerne løbe ned ad kinderne. En brændt lugt rev i hendes næsebor, og det gik op for hende, at hun fuldstændig havde glemt den sidste plade brunkager i ovnen. Hun rev ovenlågen op og

skyndte sig at få pladen hen på bordet. Så satte hun sig ned på gulvet og hulkede ned i knæene.

Forsigtige skridt nærmede sig, og nogen lagde en hånd på hendes arm. Julie så op. Christian så meget brødebetyngt ud.

"Undskyld," gentog han. "Jeg vidste ikke ... Det var ikke ment på dén måde."

"Hvordan var det så ment?" snerrede Julie.

Christian sukkede. Et øjeblik sagde han ikke noget.

"Det er bare," prøvede han. "Du snakker om monstre hele tiden. I stedet for at snakke om, hvor nederen det er, at mor er skredet, så flygter du ind i et eller andet ... fantasi-land."

Han stirrede ud i luften.

"Det går mig på nerverne. Det er det hele."

Julie snøftede lidt og tørrede sine øjne. Christian sukkede.

"Jeg er måske heller ikke lige det bedste sted lige nu," indrømmede han. "Med studiet og skilsmissen og ... ja, det hele."

Han stirrede frem for sig.

"Du har lavet mange brunkager," sagde han forsigtigt.

"Mmhm," mumlede Julie.

"Må jeg smage?"

"Ja..."

Christian snuppede én fra bordet. Julie skuttede sig, da en kold vind peb ind i køkkenet. Hoveddøren stod stadig åben, og hun kunne høre kirkeklokkerne ringe i det fjerne.

Pludselig skar et højt, dyrisk skrig gennem luften.

Et skrig, hun genkendte.

"Hvad var det?" mumlede Christian med munden fuld af småkage.

"Luk døren," gispede Julie. "Christian ... luk døren. Nu! Hurtigt! Og lås den!"

Christian rejste sig med det samme og lukkede og låste døren. Han stirrede forvirret på hende.

"Det lød ikke som en ulv," sagde han.

Julie rystede på hovedet. Nej – en ulv var det langt fra.

"Er lyskæderne tændt?" hviskede hun.

Christian nikkede. Julie kom langsomt op at stå. Hun slukkede for radioen og lyttede.

Stilhed.

Gardinet var stadig trukket for køkkenvinduet. Uendeligt langsomt rakte hun hånden ud og skubbede et hjørne til side.

Sneen glitrede lige så gådefuldt og stille som før. Julie lod blikket følge kanten af haven. Hun havde næsten nået at ånde lettet op, da hun så dem.

De hvide refleks-øjne.

Hurtigt slap hun gardinet og dykkede ned på gulvet igen.

"De er her," hviskede hun. "Natnisserne er her."

"Nat ... hvad for noget?" spurgte Christian.

Han satte sig ned på huk foran hende.

"Julie ... Hvad er der galt? Hvad er det, du er så bange for?"

I det samme hørte de skriget igen, denne gang tættere på.

"De kan ikke komme ind," sagde Julie, mest for at berolige sig selv.

"De kan ikke lide lys, så de kan ikke komme ind."

"Jeg forstår ikke en lyd," sagde Christian.

Der var frustration i hans stemme. Og en lille snert af frygt. Julies hjerte bankede endnu hurtigere.

"De må ikke komme ind," hviskede hun.

"Jeg ringer efter far," sagde Christian og rejste sig.

"Nej," udbrød Julie. "Han må ikke komme! De er lige udenfor!"

"Hvem er lige udenfor?"

Pludselig lød der nogle hule bump, som om nogen stod og slog på en olietønde. Bumpene blev efterfulgt af nogle uhyggelige, skrabende lyde på muren. Julie mærkede sit blod fryse til is. *Garagen*, tænkte hun forfærdet. *Der er ingen lyskæder rundt om garagen. Og hvis kravler derop ... så kan de også kravle op ad huset.*

Skrabelydene på muren fortsatte.

"De klatrer op på taget," peb Julie. "Det må de ikke."

"Men ... de kan da ikke komme ind, vel?" sagde Christian hurtigt.

Den skrabende lyd var nu over det hele. Rundt om dem og over deres hoveder. Det lød som en gruppe store rovfugle, der klaprede rundt på taget. Julie og Christian stod helt stille og holdt vejret. Så lød der pludselig en metallisk, trommende lyd inde fra stuen.

"Hvad var det?" hvinede Christian panisk.

Julie lænede sig langsomt frem og stirrede ind i halvmørket i stuen.

Sorte partikler og småsten regnede ned i pejsen.

"Åh nej," gispede hun. "De ... de er på vej ind gennem skorstenen."

Christian sprang i skjul bag køkkenøen. Hans øjne var store af angst. Julie stirrede på pejsen og prøvede desperat at finde ud af, hvad de skulle gøre, men hendes hoved var tomt for tanker. Hendes hånd greb ud efter bordkanten, og et par brunkager faldt på gulvet med små bump.

Kanel, tænkte hun.

Posen lå stadig på bordet. Julie greb ud efter den og tømte dens indhold ud over sig. Den søde duft eksploderede op i næsen på hende, og hun kvalte et host. Hun kastede den halvtomme pose hen til Christian og pegede ivrigt på sit hoved for at få ham til at gøre det samme. Men Christian var for bange til at se noget som helst.

Netop da lød der et brag inde fra stuen.

Julie sprang ned ved siden af Christian og kvalte sit eget gispende åndedræt. De kunne kun se en lille del af køkkenet, derfra hvor de sad. Men de kunne heller ikke ses fra stuen.

Natnissen gurglede og brummede misfornøjet inde i stuen. De kunne høre dens kløer skrabe mod trægulvet, når den gik.

Julie stirrede ind i køkkenskabene foran hende. *De er inde i huset*, skreg hendes indre stemme. *Natnisserne er inde i huset*. Kanelen sved i hendes øjne, og hun bed tænderne sammen og tvang sig selv til ikke at gnide i det og gøre det hele værre.

Der lød et brag mere, og endnu en natnisse kravlede ud af skorstenen. De udvekslede en række dyriske lyde med hinanden. Julie lukkede øjnene. De stod lige på tærsklen ind til køkkenet nu. Men i modsætning til stuen, så var lyset tændt i køkkenet. De tøvede. Måske kunne de ikke få sig selv til at gå derind?

Hun drejede hovedet ganske langsomt og så på Christian. Han stirrede stift lige ud uden at se noget. Sveden piblede ned ad hans tindinger.

I samme øjeblik blev lampen over køkkenøen kvast mod bordpladen med et øresønderrivende smæld. Det regnede ned over dem med brunkager og plastic fra lampeskærmen. Natnisserne skreg triumferende, da lyset forsvandt, og det blev bælgmørkt i køkkenet.

Christian sprang på benene og styrtede ud i gangen.

”Christian! Nej!” skreg Julie, men det var for sent.

Natnisserne satte efter ham med overnaturlig hurtighed og opstemte skrig. Julie stirrede ud i det sorte mørke, mens panikken bredte sig i hende. Hun famlede efter kanelposen og kagerullen, der lå på bordet. Ovenpå kunne hun høre en dør smække.

”Her! Jeg er her,” skreg hun og bankede i bordet med kagerullen.

Natnissernes skrig lød både fra stuen og fra trappen til første sal. Hun havde slet ikke tal på, hvor mange, der var i huset nu. Julie skyndte sig ud i gangen og råbte efter Christian, men natnisserne fra stuen var allerede over hende. Deres skarpe kløer rev hendes ben, og hun skreg og tømte kanelposens indhold ud i hovedet på den nærmeste. Uhyret veg tilbage med et arrigt skrig.

Julie rev hoveddøren op og styrtede ned ad trappen. Christians cykel stod i indkørslen, og hun svingede sig hurtigt op på den. Hun kunne allerede høre natnisserne lande i gruset bag hende. Med hvinende åndedræt trådte hun i pedalerne, så dækkene lavede hjulspin i sneen.

Hvad med kirken? Mies stemme gav genlyd i Julies hoved. Ligesom i sådan nogle film med dæmoner! Måske kan natnisserne ikke gå ind i kirker?

Julie drejede ud på vejen. Hun så sig ikke tilbage, alle hendes kræfter blev brugt på at træde i pedalerne. Christians cykel var alt for stor til, at hun kunne nå sadlen, og hendes ben brændte allerede af træthed. Men lyden af natnisserne, som sloges om at komme først hen til cyklens baghjul, gav hende kræfter.

Kirken lå på en lille bakke uden for byen. Julie styrede cyklen ind på kirkegården og op ad de små stier, til hun mistede balancen, væltede og styrtede videre til fods. Hendes åndedræt hvædede og tårerne løb ned ad hendes kinder. Det føltes, som om der var tusind nåle, som stak ind i hendes sårede ben.

Hun nåede op til kirken, tog fat om dørhåndtaget og hev til at alle kræfter. Den tunge egetræsdør gav sig med et lavmælt knirk. En natnisse ramte muren ved siden af hende med et brag, netop som hun smuttede igennem sprækken og smækkede døren i efter sig.

Kirken var tom og stille, gudstjenesten måtte være slut allerede. Julie faldt udmattet sammen på stengulvet og gispede og hulkede. Hun tog sig til benet og fik blod på hånden.

"Far..." jamrede hun.

Pludselig svingede døren op og bragede ind i muren. Natnisserne myldrede ind i kirken som en hvid flodbølge. Julie skreg og skreg, mens de kastede sig frem mod hende. Hun havde ikke flere kræfter. Kunne ikke løbe længere. Hvis ikke kirken kunne stoppe dem, så var der ingenting, der kunne.

Sekundet før den første natnisse satte sine tænder i hende, rungede et øresønderrivende drøn gennem salen.

Natnisserne hvinede og vred sig og tog sig til ørerne. Julie stirrede op mod kirkens hvælving. Oppe i kirketårnet var den store klokke begyndt at svinge frem og tilbage. De dybe drøn rungede gennem bygningen igen og igen.

Én efter én stak natnisserne af ud i mørket. Julie stirrede hen mod den åbne dør og hulkede af lettelse. Hun vendte sig først, da hun hørte skridt bag sig.

Klaus stod oppe ved alteret. Hans ene skulder var bundet ind i en hvid bandage. Elektronikskabet med knapperne, som styrede klokkerne, stod åbent bag ham.

"Klaus..." peb hun.

"Julie!" råbte en stemme bag hende.

Julie vendte sig om med et sæt. Hendes far stod i døråbningen og gloede på hende med åben mund. Han faldt på knæ ved siden af hende og stirrede på hendes blodige ben.

"Hvad laver du her? Og hvad er der dog sket med dig?" udbrød han.

"Far," hulkede Julie.

Klaus gik forbi dem hen imod døråbningen. De kunne høre, at der var flere på vej ovre fra menighedshuset.

"Din jakke, hr. From," sagde han nøgternt. "Dæk hendes ben til."

Jes rystede forvirret på hovedet.

"Du må være vanvittig! Hun skal på skadestuen! Vi har ikke..."

"Far," afbrød Julie ham. "Gør det nu bare."

Jes tøvede. Så tog han jakken af og lagde den over Julies ben. Julie bed smerten i sig og tørrede øjnene.

"Hvad sker der her?" spurgte præsten, da han ankom sammen med seks-syv andre fra byen. "Vi hørte klokken."

"Ja, beklager. Det var min fejl," sagde Klaus og smilede undskyldende til dem. "Ser du, vi ledte efter denne unge dames far, og..."

Julie smilede uskyldigt til dem. Præsten smilede tilbage. Jes stirrede vantro fra den ene til den anden, men han sagde ikke noget.

"Nå, sådan," sagde præsten. "Mysteriet er løst. Men pas nu på hvad du trykker på en anden gang, Klaus."

Klaus nikkede og eskorterede folkemængden tilbage til døren. Da han kom tilbage igen, sendte han Jes et gennemborende blik.

"Jeg tror, det er på tide, at du lærer, hvad der foregår i Søndre

Frevsinge, hr. From," sagde han.